

ישראל. רב יהודה סובר (לעיל כד: ועוד), כל העולה מבבל לארץ ישראל עובר בעשה, שנאמר בבבליה יובאו ושמה יהיו עד יום פקדי אתם נאם ה' והעליתים והשיבתים אל המקום הזה. ואפשר שהיא שהוסיפה לו ביותר געגועים ואהבה לארץ – ידיעתו והרגשתו שהוא מנוע מלעלות אליה עד יום פקידה. או כלך לדרך זו; מפני רום ערך אהבתו לארץ נקט שאסור לעוררה עד שתחשק, עד שיפקוד ה' את עמו להביאם לביתו.

(ע"ב) 'אבוקה כשנים'. יש מי שכתב טעם להדלקת נר אצל הנפטר, כי 'הגר סותם פיו של השטן מלהשטין ומבריח המזיקין, ואפילו בלילה עת שליטתו, כדאמרו אבוקה כשנים' (רבי אליהו גיג – חסד ואמת, ג'רבה תרעה, עמ' מז).

וכן: 'נוהגים במנטובה, אפילו ביום, לעשות לגוסס נר שעוה כדמות מנורה של ז' נרות, אולי לרמוז נר ה' נשמת אדם, ולהבריה השדים ורוחין, כדאמרינן בגמרא אבוקה כשנים' (פחד יצחק, ערך גוסס, ז).
וכן: 'מה שמדליקין נרות אצל היולדת בן זכר, ובפרט בלילה קודם המילה עד אחר המילה, ויש המניחין תרנגול בלילה ההוא תחת המטה – ע' זכר דוד (מאמר א פכ"ב) שהוא כדי להגן מפני המזיקין שרוצין להזיק את הילד קודם המילה...'. (אוצר יד חיים. הובא כל זה בספר מנהגי ישראל ח"ג עמ' קמז-קמח).
וכן מבואר מדברי הירושלמי (שבת ב,ו) שאסרו לישון יחידי בבית אפל – הא עם נר דלוק מותר, דאבוקה כשנים. וע"ע שו"ת דובב מישרים ח"א עט.

'אמר רב פפא: היינו דאמרי אינשי...' כן דרכו של רב פפא במקומות רבים בש"ס, להביא פתגמים ומשלים השגורים בפי העם – ראה במצויין בסנהדרין צו.

דף מד

זמי איכא מידי דהוי מליח עיקר ופת טפלה? אמר רב אחא בריה דרב עזירא אמר רב אשי: באוכלי פירות גנוסר שנו'. יש סוברים שאין זה בדוקא אלא כל שאוכל מליח ואוכל עמו פת כדי שהמליחות שבגרונו לא תזיקנו, ואינו תאב לפת כלל – מברך על המליח ופותר את הפת (כן משמע פשוט לשון השו"ע ריב, א, ט"ז וא"ר שם. מובא במשנ"ב).

ולפי זה קושית הגמרא 'מי איכא מידי', אינה קושיא על הדין אלא לברר המציאות במה מדבר התנא, והלא אין הדבר מצוי שהפת תהא נאכלת כדבר טפל לאכילת מליח.

ואולם הרבה מהאחרונים סוברים שרק אם אוכל מליח כדי להפיג מתיקות שבפיו מחמת אכילת פירות וכדו', רק אז נעשית הפת טפלה, אבל האוכל מליח סתם – אין הפת נעשית טפלה (עפ"י שער הציון שם אות ט).

דעה זו מפרשת דברי הגמרא שללא אכילת פירות גינוסר, אין המליח נעשה עיקר כדי שהפת תיחשב טפלה. ולכאורה היה נראה לפרש מה שנקטו בגמ' שאכל פירות גינוסר, כי האוכל מליח סתם אין רגילות לאכול ממנו כמות מרובה כל כך עד שיצטרך פת רק בשביל שלא יזיקנו, וודאי הפת באה גם לתוספת טעם ולסעוד, וזהו שמקשה שבאופן רגיל אין הפת נעשית טפלה, כי אינה באה רק להסרת סבל המליחות אלא גם לטעם ולהנאה. ומתוך שעל ידי ריבוי אכילת הפירות המתוקים מאד, הוצרך למאכל מליח מרובה, ולכן רק אז הפת אינה באה אלא להסרת הזק המליח. וכך נראים דברי הרמב"ם בפירוש המשנה. כן היה נראה לפרש דברי הב"ח והאחרונים הנ"ל.

ולפירושו זה יצא שאפילו לא אכל פירות אלא שאכל הרבה מלוחים עד שנצרך לפת, נעשית הפת טפלה, כל שאין כוונתו לפת מצד עצמה אלא להסרת סבל המליח.

ואולם בשער-הציון משמע קצת שדוקא בשאכל פירות נעשית הפת טפלה. וכן משמע מדיוק דברי רש"י שהביא, שהפת טפלה רק משום שפירות גינוסר חשובים ממנה. אכן בב"ח משמע דלאו דוקא פירות אלא כל מאכל ומשתה, ומשמע שסברתו כפי הנוכח ולא משום חשיבות הפירות דוקא. וכן משמע מהמגן-אברהם, שפת טפלה כאשר היא באה למתק השתיה, ומאי שנא שתיה זו מהמליח. וכן בשעה"צ (ריב, כג) כתב שפת טפלה לצנון חריף. ומאי שנא ממליח – מכל זה נראה שאין הדין אמור דוקא בפירות גינוסר משום חשיבותם.

אמנם יש לקיים דברי השער-הציון מטעם אחר, כמו שכתב השל"ה (הובא במג"א סק"ג וש"א) שטוב למנוע מאכילת פת למיתוק הי"ש כי מי יוכל להבחין היטב אם הוא רק להפיג המריירות או לסעוד הלב. הוא הדין גבי מליח, קשה הדבר להבחין בדיוק.

חילוקי דינים בענין 'עיקר וטפל' – ע' בשאלות ותשובות לסיכום.

'כל שהוא מחמשת המינין, בתחלה מברך עליו בורא מיני מזונות ולבסוף ברכה אחת מעין שלש' – להוציא אכילת פת שחייב לברך אחריה שלש ברכות.

בשו"ת יביע אומר (ח"ב יב) כתב דבר חדש: מי שטעה וברך ברכה אחת מעין שלש לאחר אכילת פת – יש ספק אם יצא בכך ידי חובתו אם לאו, כי יש סוברים שבדיעבד יצא, הלכך אין לו לחזור ולברך שספק ברכות להקל.

ויש לדון בדבריו; עיקר הדברים מבוססים על דעת הרא"ה (והשט"מ"ק) שהמברך ברכה אחת מעין שלש אחר אכילת פת – יצא. וצריך עיון שהרי לפי כמה שיטות (שהביא שם) הזכרת ברית ותורה מעכבת, ויש אומרים מדאורייתא, ואם כן כששבע הרי זה ספק דאורייתא. ומהרא"ה אין ראיה, כי הולך לשטתו שסובר שברית ותורה אינם לעכובא, כמובא שם (באות ז). ומה שכתב שרוב הפוסקים סוברים שיצא בברכה מעין ג' – היינו כשהזכיר כל ענייני ברכת המזון בברכה אחת, אבל לא בברכה מעין ג' שלנו שאין בה ברית ותורה.

וצריך לומר שאעפ"י שכתב שם שהדבר לא יצא מכלל ספק, אם הזכרת ברית ותורה מעכבת מן התורה, אין כוונתו לספק גמור אלא נקט לעיקר שאינו מן התורה. וכן נקטו לעיקר המשנ"ב והחזו"א (כח, ז). [ובבאור הלכה (קפח, א) הביא מכמה ראשונים שאינו אלא מדרבנן שעל כן בספק אם הזכיר ברית ותורה אינו חוזר, ודלא כהח"א. ויש להוסיף שכן מבואר גם מדברי תר"י, במה שכתב (כה סע"א בדפי הרי"ף) שמהתורה נפטר ב'בורא נפשות'].

ומה שכתב שם (אות טז) לחלק מצד הסברא, שאף לפי הסוברים ברית ותורה לעיכובא, דוקא כשברך ברכת המזון והרי שינה מהמטבע, אבל לא כשמברך ברכה מעין ג' שלא שינה בה כלום. לכאורה נראה מסברא שכיון שברית ותורה מעכבים, ודאי שאם ברך ברכה אחת שאין בה כלל הזכרת ברית ותורה – לא יצא שהרי שינה לגמרי מדינו וברך ברכה שאינה ראויה לו כלל.

ומה שהוכיח דין זה מהשו"ע שבספק פת הבאה בכסנין מברך מעין שלש, הרי רואים שיצא בדיעבד אף אם פת גמורה היא – יש לדחות לפי מה שכתבו כמה פוסקים שאין זה ספק כי שלש השיטות שמפרשים מהי פת הבאה בכסנין אינם חולקים אהדדי לדינא (ע' באה"ל קסח, ז). ועכ"פ כעין ספק-ספקא יש כאן – שמא אין כאן מחלוקת, וגם אם נחלקו, שמא זוהי פת הבאה בכסנין אליבא דאמת). מה גם שמנהג בני אדם מוכיח, שאין קובעים עליהם סעודתם. ופלא שלא הזכיר מזה כלל.

[הערת הגר"מ מאזוז שליט"א: 'אבל בב"י (בסי' קסח) מבואר שהטעם הוא דסד"ר לקולא וכן הסכימו כמה אחרונים – ע' בכה"ח שם (אות סג) בשם הדרישה והט"ז והא"ר והמאמ"ר ושכן הוא בארחות חיים ודלא כהב"ח, ע"ש].

תדע שאנו נוקטים כן לעיקר, שהרי לא שמענו לחוש להמנע מלאכול מיני עוגות עם מציות פריכות ולברך עליהם ברכה מעין

שלוש – והלא אם אנו נוקטים בשלש השיטות חולקים אהרדי, נמצא שאכל פת גמורה ממה-נפשך והיה צריך לברך ברכת המזון.

ועוד, אם אדם אוכל מיני מזונות ושותה משקה, אם אנו נוקטים שיש כאן ספק-פת, נראה שבדין הוא שייפטר מלברך על המשקה הגם שברך על אותה פת 'מזונות' ולא 'המוציא', כי המשקה נפטר בפת [אולם הנחה זו צריכה ראייה. וע' כיו"ב במש"כ לעיל (מא): לענין ברך 'העץ' על יין שנראה מסברא שאין פוטר שאר משקים. וי"ל]. והרי כולי עלמא נוהגים לברך גם על המשקה – משמע שנוקטים שזהו פת הבאה בכסנין ודאי.

[ויש להעיר שבשור"ת אור לציון (ח"ב יב, י) נקט שהדבר ספק, כפי המשתמע מהשו"ע. ואכן כתב להחמיר לכתחילה שלא לאכול שלשה סוגי מזונות כאלו ביחד, כי אז נכנס לספק חיוב ברכת המזון. וכן החמיר (בסעיף יא) שלא לאכול או לשתות מינים אחרים עם מיני מזונות, שמהם פת ופוטר את ברכת שאר הדברים, וכדי לצאת מן הספק כתב לברך תחילה על שאר המינים ואח"כ על המזונות].

עוד קשה לפי הנחה זו שעוגות ועוגיות נחשבות כספק פת-הבאה בכסנין-ספק-פת-גמורה, אם כן יצא שהאוכל כחצי זית פת וחצי זית עוגות, יש כאן ספק שמה אכל כזית פת וטעון ברכת המזון, ואם שבע בכך הרי זה ספק דאורייתא. ואילו בתשובה זו עצמה פסק הרב שליט"א שהאוכל כחצי זית פת וחצי זית עוגה וכדו' אין מברך אחר אכילתו כלל. [ומסתבר שלא דיבר כאשר שבע בכך, שהרי מחויב מן התורה, כאמור. ובכל אופן קשה הלא יש כאן שתי ספקות לחייבו ברכת המזון, שמה אכל כזית פת, שמה פת הבאה בכסנין מצטרפת עם הפת. אכן דעת הרב שליט"א שאין לברך ברכות על פי ספק ספקא, ואפילו הם מאה ספקות. ואין הדבר מוסכם באחרונים, כידוע. ובשור"ת אור לציון (ח"ב מו, מז) פסק שמצטרפים לברך ברכה מעין שלש. ובלבד שלא יאכל 18 גרם פת, שאז לדעת הרמב"ם יש כאן כזית פת וכבר נתחייב בברכת המזון].

ובקהלות יעקב (יד) מבואר שפשוט לו הדבר שברכת מעין שלש אינה פוטרת את המחויב בשלש ברכות, עכ"פ מדרבנן.

רב חסדא אמר: על הארץ ועל פירותיה... אלא איפוך' – ואולם באוכל מיני מזונות מארץ ישראל, אין אומר 'על הארץ ועל מחייתה'. וטעם הדבר, כתב בספר אור שמח (ה, יד), לפי שברכת פרי העץ נתקנה על הפרי שלא נשתנה, אבל ברכת המזונות הלא נתקנה כשנשתנו מגידולם, שהרי הכוסס חטה כמות שהיא מברך 'האדמה' ולא 'מזונות'.

יש לפרש דבריו: שלא כפירות שהארץ הוציאתם כמו שהם ושייך לומר 'פירותיה', המזונות אין הארץ מוציאתם כמו שהם אלא הוציאה חטים, ועל כן אין שייך לומר 'מחייתה'. [ולולא דברי האו"ש אפשר לומר בפשוטו, שיש במשמעות 'מחייתה' דבר המחייב את הארץ, ועל כן לא תקנו נוסח זה] (מהגר"ד ויזר שליט"א).

טעם נוסף, מפני שמיני המזונות אינם נאכלים כמות שהם, אין ניכר עליהם שהם מארץ ישראל (עפ"י הגהות האדר"ת על ספר פאת השלחן ב).

עוד יש לפרש דברי האור-שמח: הברכה על המזונות עיקרה על ההזנה שבהם ולא על הפרי עצמו, הלכך אין לחלק בנוסח הברכה בין פרי הגדל בארץ לפרי שבחו"ל. ואולם על היין אומרים 'פרי גפנה' הגם שנשתנה, כי ברכתו נתקנה על היין בפרטיות.

ואולם כמה ראשונים כתבו לומר בארץ ישראל 'ועל מחייתה' (עפ"י כפתור ופרח י; פאת השלחן ב, יד בשם ר"י ואגודה. וע' תור"י החסיד להלן מט שבא"י חותמים ברכת הארץ בברכת המזון 'על הארץ ועל מזונותיה'). **וכן כתב בספר ברכי יוסף, הובא בכף החיים רח, נח.** וכן מנהג הספרדים (עפ"י הערת הגר"מ מאו"ז שליט"א. והוסיף: 'אלא שהגרע"י שליט"א אומר שבזמננו שרוב החטים מיובאים מחו"ל אין לומר ועל מחייתה אא"כ יודע שחטה זו מא"י).

(ע"ב) 'לבני מערבא דבתר דמסלקי תפילייהו מברכי אקב"ו לשמור חקיו, לאפוקי מאי...'. התוס' סוברים שבני מערבא לא היו מברכים אלא כשחלצו תפלין בתום זמן מצוותם, ולא בשאר המצוות (וכ"ה

בספר הישר שמו. וכן בספר הרוקח (שסו) מובא: 'אין מנהג לברך אחר המצוה אלא אחר התפלין'. ומשום כך תמהו מדוע לא אמרו בפשיטות 'לאפוקי שאר מצוות'.

ואולם המרדכי כתב בשם ראב"ה שהיו מברכים לאחר גמר כל המצוות בתום חיובן, כגון 'לשמור ציצית' (וכן מובא ברמב"ן וברשב"א נדה נא).

וע' בלשון השואל בשו"ת מהרי"ל (קלו) שנראה שהיו מברכים 'לשמור חוקין' אחר כל מצוה. וכן משמע בספר הרוקח שסו. עוד שמעתי לפרש מרע"כ שליט"א שאמנם היו מברכים רק בסוף היום בשעת חליצת תפלין אשר בהן נאמר 'זשמרת את החוקה', אולם ברכה זו מתייחסת בעצם על כל שאר מצוות התורה, שעיקר עשייתן ביום ולא בלילה, וגם משום שהתפלין הוקשה לכל התורה. ולכן לא אמרו בגמרא לאפוקי שאר מצוות, כי בעצם גם עליהן התייחסה ברכה זו. וע"ע בשלטי הגבורים על הרי"ף, ובבאור דבריו בארצות-החיים (כט). וע"ע חדושי הגר"ר בענגיס ח"א ב. וראה בהרחבה ביוסף דעת נדה נא מהגר"י בן דוד שליט"א.

'לאפוקי ריחני'. טעם הדבר שלא תקנו ברכה אחרונה על הריח כשם שתקנו על האכילה, משום שלא נתקנה ברכה אחרונה אלא כשיש רושם מן ההנאה בגופו כגון המאכל שנשאר במעי, אבל בריח שכלה ועבר אין שייך לברך, והרי זה דומה למי שאכל ונתעכל המזון שבמעיו (עפ"י מהר"ם שיף ועוד).

יש לפרש בכך מדוע בנוסח ברכה אחרונה לא תקנו הבחנה בין פירות העץ לפירות האדמה ולדבר שאין גידולו מן הארץ, כבברכה שלפניה – לפי שאינו מברך על המין המסוים אלא על כך שהוא אכל ושבע והרי אין ניכר כעת רושם המאכל המסוים אלא שביעתו. ורק משום חשיבות שבעת המינים או יין וכדו' ייחדו להם הזכרה בברכה.

טעם נוסף: משום שיש שיעור לברכה אחרונה, ואין שייך שיעור בריח (ע' ערוך השלחן רטו, ב). ותמה שם על הפוסקים שלא הזכירו טעם זה. ואפשר שרצו ליישב גם לפי הסברה האומרת שברכת 'בורא נפשות' אין לה שיעור [וטעם המצודדים כן י"ל שסוברים שהאיסור להנות ללא ברכה אמור גם על ברכה שלאחריה. וע' בט"ז (ריב סק"ז) שהזכיר סברה זו לענין ברכה אחרונה].

*

'והיה מעשה אשר בתקופת הקיץ, לעת השפע בפירות, ברך היהודי (-) הוא רבי יעקב יצחק מפשיסחא. הנקרא 'היהודי הקדוש' ('שהחינו' על פרי חדש ואכל ממנו במידה יתרה שאין בכח אנוש לשאתה. הובהל אליו תלמידו החביב, זה שנודע אחר כך בשם הרבי ר' בונים, שבקי ברפואות היה, למצוא לו מזור ולהקל על מכאוביו. ראה ר' בונים את מצבו כי ברע הוא ויתרעם עליו ויאמר: 'אם אין יכולים – אין אוכלים!' ענה היהודי ואמר לו: לא כך, בונים, אדם שהוא נקי מתאות האכילה, עתיד הוא ליתן דין וחשבון על כל פרי שמנע עצמו מלאכול, וכדאית היא מצוה זו למסור את הנפש עליה כעל כל מצוה אחרת! אף זו מצוה של חסד היא, חסד שעושה האדם עם המאכל והמזון...') (מתוך חסידים ואנשי מעשה כרך א' 'איש יהודי היה').

פרק שביעי; דף מה

'מנין לעונה אמן שלא יגביה קולו יותר מן המברך שנאמר גדלו לה' אתי ונרוממה שמו יחדו'. וכן אין לו להנמיך קולו יותר מן המברך, שהרי נאמר יחדו. אלא לפי ששבחו חכמים את העונה אמן בכל כחו, לכך הוצרך להשמיענו שלא יגביה קולו יותר מן המברך.

- א. הרמב"ם (דעות ה,ט ובלח"מ) לא הזכיר חילוק בין מקום שחשודים בו על הזכור או מקום אחר.
- ב. אף בגופו אין להתיר אלא בכגון שמן הטוב שמעביר זיעה, ולא בבושם בעלמא שאינו מעביר (עפ"י כס"מ דעות ה,ט). וכן לא בידיים מבושמות, שאין בזה העברת זיעה (עפ"י רש"י; לח"מ שם).
- ג. הרמב"ם (דעות ה,ט) פסק לאסור בשערו. יש מפרשים שלכך ספק באיסור שאסרו משום חשד נידון לחומרא, כי עניינו מהתורה (עפ"י שו"ת הסבא קדישא ח"ב א. ע"ש) או משום 'הרחק מן הכיעור' (עפ"י גנת ורדים גן המלך סא); –
- אל יצא יחידי בלילה – משום חשד (של זנות). ודוקא אם אין קבוע לו זמן ללמוד אצל רבו, אבל קבוע לו זמן – הדבר ידוע שהולך לקביעותו; –
- אל יצא במנעלים המטולאים. ופרשו בטלאי על גבי טלאי ובמקום שעל גבי הרגל, אבל במקום העקב לא, ולא בבית אלא בדרך ולא בימות הגשמים (שהטיט מכסה. רש"י) אם היה עני (רמב"ם דעות ה,ט) אלא בימות החמה; –
- אל יספר עם אשה בשוק [ואפילו עם אשתו או בתו ואחותו – לפי שאין הכל בקיאים בקרובותיו]. הפוגע ברחוב באשה שהוא מכיר והיא ראתה אותו, רשאי לומר לה שלום מפני הנימוס, וכך היא מדת דרך ארץ. ויכול גם כן לדבר אתה על אודות המשפחה וכדו' שזהו דרך המוסר, ואין זה בכלל 'אל תרבה שיחה עם האשה' (מהגרח"פ שיינברג שליט"א – מובא ב'דברי חכמים' סעיף 48); –
- אל יסב בחבורה של עמי הארץ, שמא יבוא להימשך אחריהם; –
- אל יכנס באחרונה לבית המדרש, שלא ייחשב כפושע (= עצל); –
- ויש אומרים: אף לא יפסיע פסיעה גסה [דאמר מר פסיעה גסה נוטלת אחד מחמש מאות ממאור עיניו של אדם. מה תקנתו – להחזירו בקידוש שבכניסת שבת], ואל יהלך בקומה זקופה [שהמהלך בקומה זקופה, אפילו ארבע אמות, כאילו דוחק רגלי שכינה, דכתיב מלא כל הארץ כבודו].
- ואפילו פחות מארבע אמות אסור [ויש אומרים שאין איסור אלא בד' אמות, אבל תלמיד חכם גנאי הוא לו אף בפחות מד' אמות (עפ"י אמרי נועם כאן; פמ"ג בא"א ב סק"ב – מקדושין לא). ויש אוסרים אפילו לכל אדם בפחות מד' אמות (עב"ח וט"ז שם)].
- ולא יכוף קומתו או ראשו יותר מדי אלא במידה בינונית, כמו שהוא עמוד בתפילה (עפ"י רמב"ם דעות ה,ח ועוד).

דף מד

- פו. א. עיקר וטפל – מה דינם לענין ברכה?
- ב. כיצד מברכים ברכה אחרונה על המאכלים לסוגיהם?
- ג. האם מברכים לאחר עשיית מצוה?
- ד. כיצד מברכים על שתית מים, לפניה ולאחריה?
- ה. מהו נוסחתה של ברכה מעין שלש?
- א. זה הכלל: כל שהוא עיקר ועמו טפלה מברך על העיקר ופוסט את הטפלה (בין בברכה שלפניה בין שלאחריה. או"ח ריב"א עפ"י גמרא מא:), ואפילו הטפלה היא פת, כגון שאכל מליח [לרוב מתיקות שבפיו] ואוכל פת בגללו – הרי הפת טפלה לו.

- א. יש דעות בין הפוסקים לענין נטילת ידיים בפת הטפלה למליח וכדו'. ונראה שאם אכל פת פחות מכזית אין צריך נטילה אף לכתחילה. וביותר מכזית – יטול ידיו ולא יברך (עפ"י משנ"ב קנה סק"י ושעה"צ).
- ב. הרבה אחרונים סוברים שרק אם אוכל המליח כדי להפיג מתיקות שבפיו מחמת אכילת פירות וכדו', רק אז הפת נעשית טפלה, אבל האוכל מליח סתם, אין הפת טפילה לו (מובא במשנ"ב ושעה"צ).
- ג. האוכל מאכל כלשהו ומלפת בו דבר אחר, הגם ששניהם חביבים עליו ורצונו באכילת שניהם, הדבר הבא ללפת הוא נחשב טפל לאחר, כל שאוכלם ביחד (עפ"י משנ"ב ריב סק"ו ובשעה"צ כ-כא).
- ד. תערובת מאכלים [מלבד מיני מזונות] שברכתם שונה זה מזה; לדעת המשנ"ב אפילו כל מין ניכר, יש לברך כפי המין המרובה. ודוקא כששניהם חשובים בשוה, אבל אם אחד חשוב מחברו, וכן כשעיקר כוונתו לאכילת אחד מהם – מברך כברכת המין הזה, אפילו הוא מועט, ופותר את השני. ואילו דעת החיי-אדם היא שאם המינים ניכרים, אין הולכים אחר המין המרובה. והרצה לחוש לדעתו, ימעך את המין המועט, שלא יהא עומד בפני עצמו (עפ"י משנ"ב ריב, א ובאה"ל. ובשו"ת שבט הלוי (ח"ו כו, ג) כתב שלכו נוטה לדעת חיי-אדם שאין הרוב קובע בו, וכגון סלט פירות שיש בו חתיכות פרי העץ ובגנה ושניהם ניכרים היטב, וכי בשביל ריבוי חתיכה אחת של מין אחד ייחשב כעיקר, והלא כוונתו באמת לשניהם).
- תערובת של מינים שונים שהאחד עיקר והשני נטפל לו, גם אם המין הנטפל עלה לברו בכף, נשאר הוא בטפלותו ואין מברכים עליו בפני עצמו (ערוך השלחן ריב, ב).
- מינים שאינם נאכלים ביחד בתערובת, אפילו נתבשלו ביחד אלא שהופרדו זה מזה – אין אחד מהם טפל לחברו (ערוך השלחן ריב, ב).
- ה. מבואר בתוס' שאם כשאכל העיקר לא היה שם הטפל, ואח"כ הובא לפניו, והרי זה כנמלך [להוציא אם רגיל ברוב פעמים לאכול את הטפל אחר העיקר, הרי זה כאילו היתה דעתו עליו מתחילה. מג"א בשם של"ה; משנ"ב] – צריך לברך על הטפל. וכתבו אחרונים שבאופן זה מברך 'שהכל' על הטפל ולא ברכתו הראויה לו (עפ"י מג"א ודה"ח, הובא במשנ"ב ריב סק"ד).
- ו. עוד מבואר בתוס' שהאוכל פירות מתוקים ומחמת המתיקות אכל מליח ומפני המליחות אכל פת – כולם נפטרים בברכת הפירות, אם בשעת אכילתם היה יודע שיאכל מליח ופת.
- ז. האוכל את הטפל קודם העיקר; הרמ"א (ריב, א עפ"י תרומת הדשן לא) כתב שצריך לברך עליו 'שהכל' ולא ברכתו הראויה לו, כי אין עיקר הנאתו מאותו דבר [ויש אומרים שאין אומר עליו 'שהכל' אלא אם היתה זו ברכת העיקר אבל בלאו הכי, כגון ששותה יין ומקדים לו פרי כדי למתק שתייתו – אומר ברכתו הראויה לו. עפ"י מגן אברהם].
- ויש אומרים שמברך על הטפל ברכתו הראויה לו. ועל כן טוב להמנע לכתחילה מאכילת הטפל לפני העיקר (עפ"י משנ"ב ריב סק"י ושעה"צ).
- לכאורה יש מקום לומר שאם הטפל חביב עליו, יכול אף לכתחילה לברך תחילה על הטפל את הברכה הראויה לו (כמו שהביא המשנ"ב בסק"א מט"ז וא"ר). ואף שהמשנ"ב (בסק"ה) פסק [שלא כהרמ"א] שגם כשהטפל חביב יותר עדיין נחשב 'טפל' והרי אם יאכלנו קודם באנו למחלוקת הנ"ל – אך מזה שהביא המשנ"ב דברי הט"ז משמע קצת שסובר שיש לסמוך באופן זה ולברך ברכתו הראויה לו, אף לכתחילה. וצ"ע.
- ח. מרקחת הנתונה על רקיקים דקים, אותם רקיקים טפלים למרקחת, שהדבר ידוע שאין מתכוונים לאכול לחם אלא באים לדבק המרקחת עליהם שלא ינטפו הידים, הלכך מברך על

המקרה ופוסט הרקיקים (כלבו; שו"ע ריב, ב). ואולם אם מניחים המרקחת על דובשנים שטובים למאכל, כוונתו גם על אכילת הדובשנים ומברך עליהם (מג"א ומשנ"ב).
ט. אגוזים ושקדים המצופים סוכר – ברכתם 'העץ', הגם שהסוכר מרובה מהפרי, כי הפרי עיקר (פוסקים). ומובא במשנ"ב רד סקנ"א). ויש אומרים שאם מוצץ את הסוכר בפני עצמו בתחילה, מברך קודם 'שהכל', כדין טפל שהקדימו לעיקר (כן כתב בספר מקור הברכה סה, ב). ויש חולקים (שבט הלוי ח"ז כו, ה, שאינו דומה למקדים הטפל לעיקר, כי דבר אחד הוא שמכניסו לפיו). אכן אם עיקר כוונתו לסוכר או לשוקולד, אלא שאוכל גם את השקד מפני שאינו רוצה לזרקו משום בל תשחית – בזה יש לומר שהשוקולד עיקר. ועדיין צ"ע (שבט הלוי שם).
ובשו"ת אגרות משה (או"ח ח"ג לא) כתב אודות צימוקים המצופים שוקולד, שאין שם טפל ועיקר אלא מברך על שניהם, וכיון שהצימוקים מחופים אי אפשר להקדים ברכתם, ויש לברך תחלה 'שהכל' ולכיון שלא לפטור בזה ברכת הצימוקים ואחר כך לברך על הפרי. או אם יש שם פרי אחר יברך עליו תחילה 'העץ', ואח"כ 'שהכל' על השוקולד.
(דימה זאת לדובשנים שנותנים עליהם מרקחת, שלדעת המחצית-השקל (ריב) מברך על שניהם, ולהמשנ"ב (קסה, מה) הדובשנים עיקר. ודוקא במיני מזונות, אבל כאן אף להמשנ"ב מברך על שניהם. ונראה מצד הסברה שדבריו אמורים כשניכרת צורת הפרי מבחוץ, אבל אין ניכרת צורתם – אין לברך אלא 'שהכל', כי באופן זה שם המאכל ועיקרו הוא השוקולד ואינו נחשב 'פרי מצופה').

ב. על הפת מחמשת מיני דגן (ולרבי יוחנן בן נורי, גם על פת אורז, כנוצר לעיל) – מברך שלש ברכות. [וביבנה תקנו ברכה רביעית: 'הטוב והמטיב'].

על מיני מזונות מחמשת מיני דגן, וכן על היין ועל פירות שבעת המינים, אומר ברכה אחת מעין שלש, כדלהלן.

רבן גמליאל אומר: על כל פירות שבעת המינים אומר שלש ברכות, (ארץ חטה ושערה... ואכלת ושבע וברכת), מלבד הכוסס חטה (ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם – הפסיק הענין, ללמד שה'חטה' האמורה קודם, בשעשאה לחם).

רבי עקיבא אומר: אפילו אכל שלק והוא מזונו (שקובע עליו מזונו. עפ"י רש"י ותוס') מברך אחריו שלש ברכות.

א. הלכה כחכמים (רמב"ם ברכות ג, ב).

ב. יש מי שכתב ששלש ברכות שאמר רבן גמליאל לברך על שאר מינים, הן שלש ברכות קצרות (עפ"י שבלי הלקט קנה בשם ר"א כ"ץ).

ואפילו ר"ג לא חייב שלש ברכות אלא כשאוכל אכילת קבע (עפ"י תוס' לו סע"א).

ג. הכוסס חיטה, כתבו בה"ג ורמב"ם שמברך אחריה 'בורא נפשות'. והתוס' (לו). נסתפקו שמא יש לברך ברכה מעין שלש 'על האדמה...'. וכתבו שנכון להחמיר לצאת מן הספק ולאכלה רק בתוך הסעודה וכד'.

על שאר מאכלים מברך 'בורא נפשות'. רב יצחק בר אבדימי משום רב אמר: רק על ביצה ומיני בשר, ולא על ירקות [ובירושלמי אמר ר' חגי לברך בתחילה 'בורא מיני נפשות' על בשר וביצה שהם מיני נפש]. וכן נהג מר זוטרא. ור' יצחק אמר: אפילו ירק, אבל מים לא. וכן נהג רב שימי בר אשי. ורב פפא אמר: אפילו מים. וכן נקט רב אשי. (וכן אנו נוהגים. תוס' וש"ב).

אכל פירות שבעת המינים עם שאר פירות – אינו מברך 'בורא נפשות', שכבר נפטר בברכה מעין שלש על כל הפירות שאכל. אבל אם שתה יין עם פירות שאינם משבעת המינים, כיון שמזכיר 'גפן' בברכתו, צריך לברך בנפרד על הפירות האחרים (שו"ע רח"ג).

ונחלקו האחרונים לפי הדעה שבשתיית יין חותמים ב'על הפירות', האם פוטר שאר פירות, או שמא כיון שבתחילת הברכה מזכיר 'גפן' אינו פוטר. (המשנ"ב בהביאו שתי הדעות לא כתב שלכתחילה יכוין שלא לפטור כדי לצאת מן הספק – אפשר שאין לעשות כן, לפי שמזכיר פירות בפירוש, הרי זה דומה לברכה שאינה צריכה אם יכוין שלא לפטור. וצ"ב).

אכל פירות שבעת המינים עם פירות האדמה; בחיי אדם נסתפק שמא יוצא בברכה מעין שלש שברך על הפירות. ואולם מלשון הרמב"ם לא משמע כן (עפ"י שער הציון. ונראה שאם כיוון בפירוש לפטור יתכן שיצא, שאף הם בכלל 'פירות'. ואולם מדברי התוס' (לו. ד"ה הכוסס) יש קצת הוכחה שלא יצא, שצדדו לברך ברכה מעין שלש בכוסס חטה, ודחו לפי שלא מצינו בחתימת 'על האדמה'. והלא יכול היה להתום ב'על הפירות' – אלא משמע שפשוט להם שסתם פירות אינם אלא פירות העץ. וצ"ע).

ג. אין מברכים לאחר עשיית מצוה. בני מערבא היו מברכים בחליצת התפלין 'לשמור חוקיו' (ודרכם היה לסלקן בלילה, ונקטו לילה לאו זמן תפלין. אבל אנו איננו מברכים ברכה זו כלל. תוס'). על שאר מצוות – כתבו התוס' שגם בני מערבא לא היו מברכים. ויש חולקים. יש ראשונים שהביאו מנהג לברך אחר מצות תפלין (עפ"י מאירי; רוקח שסו). ויש שכתבו (עפ"י גאון) שהרשות לברך. ואין כן דעת שאר הפוסקים.

ד. השותה מים לצמא אומר 'שהכל'. רבי טרפון אומר: 'בורא נפשות רבות'. התוס' ועוד ראשונים מפרשים שלרבי טרפון מברך 'בורא נפשות' קודם השתיה. ויש מפרשים בין לפניה בין לאחריה (עפ"י רשב"א). ויש מפרשים דברי רבי טרפון לאחר השתיה. וחכמים חולקים וסוברים שאינו מברך אלא לפניה (עפ"י מאירי).

וכשאל אביי את רב יוסף מהי ההלכה, אמר לו: צא וראה מה נהגו העם, וכבר נהגו לברך בתחילה 'שהכל' ולבסוף 'בורא נפשות'. [והיו אמוראים שסברו שאין מברכים 'בורא נפשות' על מים, וכדלעיל]. חנקתו אוימצה וכדו', ושותה מים כדי להעבירה – אינו מברך.

א. יש מהגאונים שפירש 'אינו מברך' – לפניה, לפי שהוא אנוס, אבל לאחר ששתה מברך 'בורא נפשות' (רב עמרם, מובא בראשונים כאן). ואין כן דעת שאר הפוסקים.

ב. השותה מים בבוקר לרפואה – אינו מברך. ואם שותה גם לצמא – מברך. וכל שהחיק נהנה מן המים – הרי זה בכלל 'לצמאו' (עפ"י משנ"ב ובאה"ל).

וצ"ע כששותה כדי להרבות נוזלים בגוף, ללא שום הרגשת צמא וללא הנאת החיך – האם מברך 'שהכל', כי אעפ"י שאין לו הנאת החיך, יתכן וגם על הנאה זו שגופו הוון [בדרך שתיה] מחייבת ברכה. ודעת כמה מפוסקי זמננו שאין לברך. (ע' וזאת הברכה מהדורה רביעית עמ' 113 ואילך. וכן נוטה דעת הגר"ג קרויס שליט"א (מחבר ספר 'מקור הברכה') במענה לשאלה זו. וצ"י למה שנסתפק בספר פתחי הלכה מהדורת תשנ"ה עמ' סו כששותה שלא לצמא אלא כדי למלא בטנו שלא ירעב או בשביל עשיית דיאטה. אך נראה שאם שותה להברות את הגוף, הלא זו עיקר מטרת האכילה, ודומה למי שאוכל ואינו מרגיש כלל בטעם המאכל, שהדעת נוטה שצריך לברך (כן כתב הגרא"נ שליט"א. ואולם הגר"ח שליט"א מסופק בדבר), והכי נמי בשותה מים לבריאות שלא להנאה. וצ"ע).

ג. לכאורה נראה שלענין 'בורא נפשות' צריך שיהנה מרביעית שלמה. ומצוי כששתיים מתוך זרם מים צר שמורים הצמאון בפחות מרביעית, ואין הנאה מרביעית שלמה.

ה. נוסח ברכת מעין שלש (ההוספות שבסוגריים הוא כפי הנוסח המקובל, המופיע בסידורים וכ"ה בכמה ראשונים ובפוסקים האחרונים):

'על המחיה ועל הכלכלה / על הגפן ועל פרי הגפן / על העץ ועל פרי העץ, ועל תנובת השדה ועל ארץ חמדה טובה ורחבה ש(רצית ו) הנחלת לאבותינו ולאכול מפריה ולשבוע מטובה, רחם (נא) ה' אלקינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל מקדשך (/ ועל ציון משכן כבודך) ועל מזבחך (ועל היכלך). ותבנה (/ ובנה) ירושלים עיר קדשך במהרה בימינו, והעלנו לתוכה ושמחנו בה. [יש גורסים: בבנינה], 'ונאכל מפריה ונשבוע מטובה ונברכך עליה בקדושה ובטהרה', כי אתה (ה) טוב ומטיב לכל, ונודה לך על הארץ ועל המחיה / על הארץ ועל פרי הגפן (גם בארץ ישראל. כן הוא בערוך השלחן, ואינו כן בסידורים. וצ"ע) / על הארץ ועל הפירות (כנ"ל) – ברוך אתה ה' על הארץ ועל המחיה (יש מוסיפים: 'על הכלכלה) / על הארץ (על הגפן. עפ"י ערוה"ש, ע"ש) ועל פרי הגפן [בפירות ארץ ישראל: 'גפנה'] / על הארץ ועל הפירות [בארץ ישראל: 'על פירותיה'].

א. יש אומרים שבשתיית יין אין אומרים בחתימה אלא 'על הארץ ועל הפירות' ולא 'הגפן' (עתוס; רמב"ם ברכות ה, ד). ואולם המנהג לחתום ב'על הארץ ועל פרי הגפן' (כדעת הר"ף והראב"ד, וכן כתב הרשב"א בתשובה שצח). ובדיעבד ודאי יצא בהזכרת 'על הפירות' (אחרונים. מובא במשנ"ב רה סקנ"ו).

ב. אכל כמה מינים כגון מזונות ויין, אומר 'על המחיה ועל הכלכלה על הגפן...'. (פוסקים). וגם אם שתה יין פחות מכשיעור חיוב ברכה, רשאי להזכיר בברכתו גם 'על הגפן', וטוב לעשות כן (עפ"י אגרות משה או"ח ח"ב קט). ויש חולקים (עפ"י הגרשו"א. ואולם אם מסופק אם אכל שיעור או אם בירך ואין לו מאותו המין לאכול עוד, יכול לאכול ממין אחר כזית ולכלול את המין המסופק עמו. כן צדד הפמ"ג, הובא במשנ"ב רט סק"ט).

ג. שתה יין ואכל ענבים – צריך להזכיר גם 'על הפירות' ואינו נפטר ב'על הגפן'. ואולם בדיעבד אם כיוון בפירוש לפטרם ב'על הגפן' – יצא (עפ"י פוסקים).

ד. יש שאינם אומרים 'ונאכל מפריה ונשבוע מטובה'. והאומר – אין מוחים בידו (משנ"ב רה, ג; שעה"צ שם נא. ובערוה"ש לא הביא תוספת זו כלל).

תוספת 'על הכלכלה' בסוף הברכה; כמעט בכל הראשונים מובא רק 'על המחיה', שלא ככתוב בלבוש ובמגן אברהם לפנינו. 'וברור אצלי שאילו ראו כל הני ראשונים לא היה אצלם שום ספק בדבר' (משנ"ב רה, ג; שעה"צ נב. וכן מובא שהחזו"א לא היה מסיים 'על הכלכלה'. דינים והנהגות או"ח ז, ב. וכ"כ בשו"ת אור לציון (ח"ב מו, מה), שלא להוסיף 'על הכלכלה').

ה. על תבואת ארץ ישראל, יש חותמים 'על הארץ ועל מחייתה' (עפ"י כפתור ופרח ועוד. וכן מובא בכף החיים מברכי יוסף).

ו. בשבת וביו"ט מוסיפים מעין המאורע (רמב"ם עפ"י הירושלמי). והתוס' כתבו שאין נוהגים כן. ואולם להלכה כתבו הפוסקים להזכיר.

הנוסח בסידורים בהזכרת ימים טובים: 'ושמחנו ביום...'. (וכן מובא נוסח זה בערוך השלחן). ואילו במשנ"ב (סקנ"ח עפ"י המג"א) הנוסח: 'וזכרנו לטובה ביום חג...'.
בחנוכה ופורים אין מזכירים מעין המאורע בברכה מעין שלש.